

KONGELIG RESOLUSJON

Nærings- og fiskeridepartementet
Statsråd: Cecilie Myrseth

Ref.nr.:
Saksnr.:
Dato: 25. juni 2024

Vedtak etter sikkerhetsloven § 2-5 – krav om statens samtykke til forhandlinger og erverv mv. av aksjer i Aktieselskabet Kulspids og eiendommen Søre Fagerfjord på Svalbard

1 Sakens hovedinnhold

Nærings- og fiskeridepartementet tilrår at det med hjemmel i sikkerhetsloven § 2-5 fattes vedtak om at det ikke kan forhandles om eller gjennomføres erverv av eiendommen Søre Fagerfjord på Spitsbergen (gnr. 6, bnr. 1, kommune 2100, Spitsbergen Svalbard) eller direkte eller indirekte eierandeler i Aktieselskabet Kulspids (org. nr. 934 643 569) uten departementets forutgående og uttrykkelige samtykke. I tillegg tilrådes det at eierne av selskapet og aktører som representerer eierne i salgsprosessen, pålegges fortløpende å opplyse om alle bud som mottas på eierandeler i selskapet og eiendommen.

Dagens eiere har over lengre tid uttrykt at de vil selge eiendommen eller selskapet til aktører fra stater Norge ikke har sikkerhetspolitisk samarbeid med. Det er grunn til å anta at en slik aktør på kort eller lang sikt vil kunne ønske å bruke eiendommen til å utfordre norsk lovgivningsmyndighet og verneregulering på Svalbard på en måte som vil kunne forstyrre stabiliteten i området og skade nasjonale sikkerhetsinteresser.

Departementet mener at selskapets opptreden må anses som en «planlagt eller pågående aktivitet som kan innebære en ikke ubetydelig risiko for at nasjonale sikkerhetsinteresser blir truet», jf. sikkerhetsloven § 2-5 første ledd. Etter departementets vurdering er det nødvendig å fatte vedtak om at det ikke kan forhandles eller gjennomføres salg av eiendommen eller eierandeler i selskapet uten statens samtykke. Dette er nærmere utdypet og begrunnet i det følgende.

2 Om selskapet og eiendommen

Aktieselskabet Kulspids (heretter Kulspids) ble opprettet i 1910, og har som sitt eneste aktivum eiendommen Søre Fagerfjord. Eiendommen er omtrent 60 kvadratkilometer stor, og ligger i sin helhet i et område som siden 1973 har vært vernet som Sør-Spitsbergen nasjonalpark. Eiendommen er underlagt meget strenge vernerestriksjoner i henhold til svalbardmiljøloven kapittel III. Enhver form for aktivitet som kan påvirke eller forstyrre naturmiljøet eller kulturminner, herunder ferdsel, er forbudt etter § 16 andre ledd i loven. Det er ingen bygninger eller annen infrastruktur på eiendommen, og det er heller ikke tillatt å sette opp dette.

Eiendommen utgjør 0,1 prosent av Svalbards areal. Staten eier 99,5 prosent av all grunn på Svalbard, enten direkte eller gjennom stateide selskaper. Resten, 0,4 prosent, er eid av selskapet Trust Arktikugol.

Eiendommen Søre Fagerfjord er beheftet med en tinglyst pantobligasjon. Bakgrunnen er et lån fra staten som ble gitt til Kulspids ved avtale 20. mai 1919, i forbindelse med at Kulspids skulle sende en ekspedisjon til Svalbard for å hevde sin okkupasjon av asbestfeltene ved Recherchefjorden. I tillegg til selve panteretten ble flere av punktene i avtalen inntatt i pantobligasjonen, blant annet et punkt om at «[f]orhandlinger om salg eller annen disposisjonsrett over feltene, f.eks. pantssettelse, må ikke innledes uten Handelsdepartementets uttrykkelige samtykke.» I 2007 hadde eierne fått slettet tinglyste heftelser på eiendommen med staten som rettighetshaver. Kartverket rettet dette i 2020, og heftelsene ble tatt inn igjen i grunnboken. Borgarting lagmannsrett slo 17. august 2021 fast at obligasjonen med vilkårene fortsatt skal være tinglyst på eiendommen.

Så vidt departementet er kjent med, eies Kulspids i dag av selskapene Alva Trading AS, Carlcon AS og Liodden Invest AS. Alva Trading er igjen eid av Minitel AS og Arnt Årnes, mens aksjene i Minitel er fordelt mellom Liodmilla Årnes, Barbro Årnes og Arnt Årnes. Carlcon eies av Carl Petter Christensen. Liodden Invest eies av Valiant Eiendom, som igjen er eid av Birgit Liodden. Dagens eiere overtok kontroll over Kulspids i perioden rundt 2008. Etter noen år begynte eierne å planlegge et forsøk på å selge eiendommen for en pris som går svært langt ut over enhver ordinær økonomisk verdsetting av en eiendom som er regulert som nasjonalpark. I 2018 tok selskapets advokat kontakt med staten ved Nærings- og fiskeridepartementet med spørsmål om staten var interessert i å erverve eiendommen. Det ble etter hvert klart at partene sto meget langt fra hverandre i synet på pris. En verdivurdering som staten innhentet fra Deloitte i 2019, viste at eiendommen som nasjonalpark hadde en økonomisk verdi på 0 kroner, men at det basert på en vurdering av salg av annen utmarkseiendom kunne legges til grunn en rimelig transaksjonsverdi i intervallet 1 130 000 til 4 575 000 kroner.

Staten fremsatte i 2019 et skriftlig bud på 20 millioner kroner. Tilbudet ble avslått. Staten har presisert at man innenfor realistiske rammer når som helst kan ta opp forhandlingene. Siden den gang har det også foregått andre prosesser knyttet til eiendommen. Det nevnes at selskapet i 2018 søkte om å dele eiendommen, med den begrunnelse at delene enklere kunne selges. Kravet om deling ble avslått av Sysselmannen på Svalbard i 2020 og fastholdt av Justis- og beredskapsdepartementet i vedtak 3. mai 2021.

Kulspids varslet gjennom flere kanaler i slutten av april 2024 at aksjene i selskapet var til salgs. Salget er avertert gjennom en egen hjemmeside samt oppslag i norske og utenlandske medier. I markedsføringen fremheves det at eiendommen blir tilgjengelig gjennom aksjeselskapet.

3 Om vedtaksmyndigheten etter sikkerhetsloven § 2-5

Sikkerhetsloven § 2-5 første ledd lyder slik:

«Kongen i statsråd kan fatte nødvendige vedtak for å hindre sikkerhetstruende virksomhet eller annen planlagt eller pågående aktivitet som kan innebære en ikke ubetydelig risiko

for at nasjonale sikkerhetsinteresser blir truet. Et slikt vedtak kan fattes uten hensyn til begrensningene i forvaltningsloven § 35 og uavhengig av om aktiviteten er tillatt etter annen lov eller annet vedtak.»

Bestemmelsen er ment å være en sikkerhetsventil for å kunne hindre planlagt eller pågående aktivitet, uavhengig av hvordan denne materialiserer seg, når aktiviteten kan innebære en ikke ubetydelig risiko for at nasjonale sikkerhetsinteresser blir truet.

Nasjonale sikkerhetsinteresser er legaldefinert i sikkerhetsloven § 1-5 nr. 1 og omfatter blant annet landets suverenitet, territoriale integritet og demokratiske styreform og overordnede sikkerhetspolitiske interesser knyttet til forsvar, sikkerhet og beredskap, forholdet til andre stater og økonomisk stabilitet og handlefrihet.

Begrepet *aktivitet* favner vidt. Oppkjøp av virksomheter er en aktivitet som etter sin art kan omfattes av bestemmelsen, jf. Prop. 153 L (2016–2017) side 168. Det fremgår av forarbeidene at § 2-5 vil kunne være et supplement til lovens kapittel 10 om eierskapskontroll der det ikke er fattet vedtak etter § 1-3 om at den aktuelle virksomheten er underlagt loven. Vedtaksmyndigheten gjelder både planlagt og pågående virksomhet. På denne måten kan risikoen avverges før aktiviteten er gjennomført. Det fremgår av spesialmerkene til bestemmelsen at det avgjørende for om en aktivitet er omfattet, er om den har potensial til å innebære en ikke ubetydelig risiko mot nasjonale sikkerhetsinteresser. Også aktivitet som mer indirekte eller avledet innebærer en slik risiko, vil kunne omfattes.

Kravet om *en ikke ubetydelig risiko* innebærer at det ikke kan treffes vedtak etter bestemmelsen hvis risikoen fremstår som usannsynlig eller det kun er en teoretisk mulighet for risiko mot nasjonale sikkerhetsinteresser, jf. Prop. 153 L (2016–2017) side 169. Hvilke krav til sannsynlighet som gjelder for bruk av vedtaksmyndigheten, er til en viss grad situasjonsbestemt. Det fremgår av forarbeidene at det ikke stilles krav om at det må foreligge en bestemt sannsynlighet for at aktiviteten vil innebære en risiko mot nasjonale sikkerhetsinteresser dersom den etableres eller gjennomføres. Terskelen for sannsynlighet må ses i sammenheng med de mulige konsekvensene av den aktuelle aktiviteten. Dersom konsekvensene kan bli svært store, senkes terskelen for å fatte vedtak. Motsatt heves terskelen dersom konsekvensene av den aktuelle aktiviteten regnes som små.

Vedtaket må videre være *nødvendig* for å hindre sikkerhetstruende virksomhet. Hva slags vedtak som kan fattes med hjemmel i bestemmelsen, er situasjonsbestemt. Vedtaket må være egnet til å hindre den aktuelle aktiviteten. Vedtaket må ikke være mer byrdefullt enn det som er påkrevd, og hensynet til nasjonale sikkerhetsinteresser må veies opp mot de negative konsekvensene vedtaket vil ha.

Det heter videre i § 2-5 andre ledd at før slikt vedtak fattes, bør det innhentes rådgivende uttalelser fra relevante organer med kompetanse innenfor det aktuelle fagområdet.

Loven gjelder for Svalbard, jf. forskrift om sikkerhetslovens anvendelse for Svalbard mv. § 1, jf. sikkerhetsloven § 1-2.

4 Departementets vurdering og forslag til vedtak

Overordnet om departementets forslag til vedtak

Etter departementets vurdering er det grunnlag for å fatte vedtak etter sikkerhetsloven § 2-5 om at det ikke kan forhandles om eller gjennomføres salg av eiendommen Søre Fagerfjord uten departementets samtykke. Det samme gjelder forhandlinger om eller gjennomføring av salg av eierandeler i Kulspids eller andre selskaper som indirekte (i ett eller flere ledd) har eierinteresser i Søre Fagerfjord som vil gi erververen en samlet direkte eller indirekte eierandel på minst 10 prosent av aksjekapitalen, andelen eller stemmene i selskapet. I tillegg mener departementet at det bør pålegges eierne av selskapet og aktører som representerer eierne i salgsprosessen, fortløpende å opplyse om alle bud som mottas på direkte eller indirekte eierandeler i selskapet og eiendommen.

Departementet er ikke kjent med at det har vært endringer på eiersiden i den senere tid, men understreker at vedtaket vil rette seg mot alle aktører (selskaper eller personer) som direkte eller indirekte har et eierskap i Kulspids på vedtakstidspunktet, uansett hvem de måtte være og når eierskapet har inntrådt.

Til grunn for departementets forslag til vedtak ligger en samlet vurdering gjort i samarbeid med andre berørte departementer og etater. Eiernes representanters tidligere uttalelser om aktuelle kjøpere, deres egen annonsering for eiendommen gjennom hjemmesiden som selskapet publiserte i mai 2024, samt uttalelser fra selskapets advokat i nasjonale og internasjonale media inngår som en del av begrunnelsen for at departementet foreslår at det fattes vedtak etter sikkerhetsloven. Det vises for øvrig til omtalen under punkt 2 ovenfor.

I prosessen med å utarbeide forslag til vedtak er det innhentet vurderinger fra Etterretningstjenesten (E-tjenesten), Politiets sikkerhetstjeneste (PST) og Nasjonal Sikkerhetsmyndighet (NSM). Deler av disse vurderingene er sikkerhetsgradert etter sikkerhetsloven § 5-3 og kan ikke offentliggjøres. Det innebærer at også deler av begrunnelsen for vedtaket er gradert og ikke kan offentliggjøres. Det kan heller ikke gis partsinnsyn i disse delene av begrunnelsen og vurderingene, jf. sikkerhetsloven § 5-4 første ledd.

Vurdering av risiko for at nasjonale sikkerhetsinteresser kan bli truet

I mai 2024 opprettet selskapets eiere en hjemmeside der det annonseres at selskapet, og dermed eierskapet til eiendommen, er til salgs. Eiendommen presenteres som «[a] unique opportunity to acquire the Company holding the only privately owned land on Svalbard with significant environmental, geopolitical, scientific and strategic importance». Videre har selskapets eiere fremhevet muligheten for å etablere infrastruktur på eiendommen, herunder base for nedlastning av satellittdata. Eiernes advokat har antydnet en salgssum på

300 millioner euro (omtrent 3,4 milliarder kroner). Verken på hjemmesiden til selskapet eller i tilknytning til salgsannonser i media er det opplyst om at eiendommen er regulert som nasjonalpark med forbud mot enhver form for utnyttelse. Det er heller ikke opplyst om urådighetsklausulen som er nevnt ovenfor. Staten ved Regjeringsadvokaten har i brev 15. mai 2024 påpekt dette overfor eierne, som på sin side ikke er enig i at informasjonen er misvisende.

I brev til staten ved Regjeringsadvokaten har eiernes advokat gitt uttrykk for at reguleringen som nasjonalpark virker mindre relevant for de aktuelle kjøpere, fordi disse synes å ha en svært langsiktig horisont hvor de politiske og strategiske aspekter er av sentral betydning, i tillegg til områdets kommersielle muligheter på lang sikt, herunder som følge av klimaendringer samt den økende interesse for Arktis i sin alminnelighet. Eiernes advokat har gjennom flere uttalelser i media gjort det klart at det er aktuelt å selge selskapet til interessenter fra land som Norge ikke har et sikkerhetspolitisk samarbeid med, og som er villige til å utfordre regelverket som gjelder på Svalbard. Videre er det opplyst om at utenlandske kjøpere er interessert i selskapet, og at kjøpsinteressen er sterk og aktuell.

Det er vanskelig å vite hvilken realitet som ligger i utsagnene fra selskapets representanter om deres kontakt med aktuelle kjøpere og hva den konkrete sannsynligheten er for at selskapet blir solgt for en pris som eieren har antydnet. Det er imidlertid klart at eierne planlegger å selge, og at det allerede nå tas aktive skritt for å få i stand et salg. Sannsynligheten for at et salg kommer i stand anses derfor å være betydelig større enn tidligere, hvilket understøttes av selskapets egne utsagn og markedsføring. Den antydede salgssum på 300 millioner euro kan ikke forankres kommersielt eller økonomisk, og lar seg etter departementets syn bare begrunne ved at en kjøper ønsker å utnytte eiendommen, på kort eller lang sikt, på en måte som er uforenlig med områdets status som nasjonalpark. Departementet peker i denne sammenheng på at eieren viser til mulighetene for å sette opp stasjoner for nedlastning av satellittdata og at det vises til potensialet for økt skipsfart i området. I salgsmaterialet fremstilles Svalbardtraktaten artikkel 4 som et grunnlag for å sette opp basestasjoner for satellittkommunikasjon. Hva gjelder muligheten for å bygge stasjoner for å laste ned satellittdata, er det klart at artikkel 4 andre ledd er begrenset til etablering av «wireless telegraphy installations», og at bruken er begrenset til «private business with fixed or moving wireless stations». I tillegg må det tas hensyn til verneregulering og den plikt Norge har etter artikkel 2 til å treffe tiltak «to ensure the preservation and, if necessary, the reconstitution of the fauna and flora».

De rådgivende uttalelsene som er innhentet fra E-tjenesten, PST og NSM, støtter opp under at et salg av selskapet til interessenter fra land som Norge ikke har et sikkerhetspolitisk samarbeid med, innebærer en ikke ubetydelig risiko for at nasjonale sikkerhetsinteresser blir truet. E-tjenesten og PST påpeker at enkelte slike aktører viser interesse for nordområdene og Arktis og hvordan disse aktørene bruker blant annet

oppkjøp av eiendom som et strategisk virkemiddel. Et gradert vedlegg redegjør nærmere for disse vurderingene.

På denne bakgrunnen ser departementet det slik at dagens eiere nå planlegger å selge selskapet (og dermed eiendommen), gjerne til en aktør som på kort eller lang sikt vil utfordre norsk verneregulering på Sør-Spitsbergen, og dermed også norsk lovgivningsmyndighet på Svalbard. Dersom en slik aktør tilegner seg eierskap til eiendommen i den hensikt å utfordre norsk myndighetsutøvelse på Svalbard, vil dette kunne berøre Norges politiske handlefrihet, forsvar, sikkerhet og beredskap og forholdet til andre stater og organisasjoner. Departementet mener at eierskap til eiendommen vil kunne gi en potensiell trusselaktør en posisjon som kan benyttes til sikkerhetstruende virksomhet. Den aktive markedsføringen dagens eiere har forestått, hensiktene de har tilkjennegitt, og opplysninger de har gitt om potensielle kjøpere, gir en reell bekymring for at eiendommen blir overdratt til en aktør som vil benytte den på en måte som vil skade nasjonale sikkerhetsinteresser. Samlet innebærer dette en ikke ubetydelig risiko for at nasjonale sikkerhetsinteresser blir truet.

Nødvendighetsvurderingen

Et vedtak etter § 2-5 må være egnet og nødvendig for å oppnå formålet. På bakgrunn av den konkrete risikoen som foreligger på det nåværende tidspunktet, er det etter departementets syn behov for at det iverksettes risikoreducerende tiltak. Departementet vurderer det i dagens situasjon som et egnet tiltak at selskapets eiere pålegges å innhente departementets uttrykkelige samtykke både før forhandlinger påbegynnes og før gjennomføring av salg av eiendommen eller selskapet, og fortløpende å opplyse departementet om alle bud som mottas. Staten må deretter samtykke til at forhandlinger om salg av aksjer i selskapet og selskapets eiendom kan påbegynnes, og til slutt samtykke til en avtale om at eierandeler i selskapet og eiendommen overføres fra dagens eiere til noen andre, eventuelt på nærmere bestemte vilkår. Det er generelt svært viktig for staten å vite hvem som eier eiendom på Svalbard fordi dette er en forutsetning for å bevare ro og stabilitet i området. Et moment i den sammenheng er at det er viktig å begrense bruk og aktivitet, i samsvar med det strenge vernet av eiendommen. Dermed blir det viktig for myndighetene å vite hvem man skal forholde seg til i forbindelse med håndheving av regelverket. Det nevnes også at bevaring av ro og stabilitet i området er et sentralt svalbardpolitisk mål, som senest ble gjentatt i Meld. St. 26 (2023–2024) *Svalbard*.

Departementet legger til grunn at det ved spørsmål om å gi samtykke bør tas utgangspunkt i bestemmelsene om eierskapskontroll i sikkerhetsloven kapittel 10, slik disse vil bli seende ut etter at de aktuelle endringene fastsatt i lov 20. juni 2023 nr. 77 settes i kraft, se Prop. 95 L (2022–2023). I dette ligger et krav om å gi melding ved erverv som direkte eller indirekte samlet oppnår minst 10 prosent av aksjekapitalen, andelen eller stemmene i virksomheten. Videre vil staten etter en nærmere konkret vurdering av ervervets risikopotensial og erververens sikkerhetsmessige pålitelighet ta stilling til om det foreligger en ikke ubetydelig risiko for at nasjonale sikkerhetsinteresser blir truet ved

gjennomføringen av salget, se sikkerhetsloven §§ 10-2 og 10-3. Det vil blant annet være relevant for vurderingen om eiendommen ønskes ervervet av en kjøper med tilknytning til land Norge ikke har sikkerhetspolitisk samarbeid med, om overdragelsen er innrettet på en måte som gjør at det ikke er mulig å få rede på hvem de reelle kjøperne er, eller om kjøpesummen er så uforholdsmessig høy at det må være klart at overdragelsen forutsetter at eiendommen vil bli forsøkt utnyttet i strid med gjeldende vernereguleringer. For omfanget av opplysningsplikten eierne vil bli underlagt etter vedtaket, er det på tilsvarende måte naturlig å ta utgangspunkt i sikkerhetslovens bestemmelser om meldeplikt. Virksomhetsikkerhetsforskriften § 93, som er gitt med hjemmel i sikkerhetsloven § 10-1, lister opp hvilke opplysninger en melding til departementet skal inneholde. Det sentrale er at departementet mottar alle nødvendige opplysninger for å kunne vurdere ervervets risikopotensial og erververens sikkerhetsmessige pålitelighet, samt erververens samlede innflytelse på selskapet.

Som redegjort for i punkt 2 over er eiendommen underlagt en tinglyst rådighetsbegrensning. Klausulen slår fast at forhandlinger om salg eller disposisjonsrett over feltene, for eksempel pantsettelse, ikke må innledes uten departementets uttrykkelige samtykke. Eierne av selskapet har overfor staten ved Regjeringsadvokaten hevdet at rådighetsbegrensningen er foreldet eller bortfått, at den bare gjelder «feltene» og ikke hele eiendommen, samt at den ikke gjelder ved salg av aksjene i selskapet. Det er statens syn at heftelsen innebærer at eierne verken kan selge eiendommen eller en kontrollerende andel av aksjene uten samtykke fra Nærings- og fiskeridepartementet. Departementet mener at det likevel er nødvendig å fatte et vedtak som går ut på at staten må samtykke til forhandlinger og erverv av eiendommen og aksjene i selskapet, samt at eierne pålegges fortløpende å opplyse om alle bud. Bakgrunnen for dette er særlig at eierne ikke har vist noen vilje til å respektere heftelsen som hviler på eiendommen. Eierne har signalisert at aksjene vil selges til tross for heftelsen. I sin markedsføring har de lagt stor vekt på eiendommens utnyttelsesmuligheter i strid med vernereguleringen, samt signalisert at de er villige til å selge til interessenter som kontrolleres av land Norge ikke har et sikkerhetspolitisk samarbeid med. Ved at meldeplikten og samtykkekravet rammes inn på den måten som Stortinget har vedtatt at skal gjelde for virksomheter som er underlagt sikkerhetsloven, oppnås det en tydeliggjøring av hvilke krav som stilles, samtidig som det settes klare rammer for hvilken vurdering departementet skal foreta når det tas stilling til om samtykke skal gis.

Departementet har vurdert om det allerede nå er behov for å gå et skritt lenger, og fatte et vedtak om å overta eiendommen mot erstatning. Fordelen med et slikt vedtak ville vært at staten får full kontroll over at eiendommen ikke overdras til aktører som vil utnytte den på en måte som kan skade nasjonale sikkerhetsinteresser. Slik saken står på nåværende tidspunkt, mener departementet at et vedtak om meldeplikt og samtykke til forhandlinger og salg vil være et tilstrekkelig risikoreduserende tiltak. Departementet viser til at dette er et målrettet tiltak som er egnet til å redusere den identifiserte risikoen for at nasjonale sikkerhetsinteresser kan bli truet, til et akseptabelt nivå. Vedtaket retter seg mot alle

direkte og indirekte eiere av eiendommen, noe som innebærer at det også omfatter eventuelle eiere departementet ikke er kjent med.

Et vedtak om opplysningsplikt om interessenter og at staten skal samtykke til forhandlinger og salg av eiendommen og aksjene i selskapet, vil også være forholdsmessig overfor dagens eiere. Disse har selv gjort beskjedne investeringer i selskapet, og har aldri kunnet ha berettigede forventninger om å oppnå en salgssum som klart forutsetter at eiendommen utnyttes i strid med vernereguleringen. Med vedtaket får dagens eiere beholde eiendommen og de kan selge den med departementets samtykke, slik den eksisterende tinglyste rådighetsbegrensningen allerede legger opp til. Vedtaket innebærer etter departementets syn primært en stadfesting og styrking av den eksisterende rådighetsbegrensningen. Videre er det også et moment i forholdsmessighetsvurderingen at staten allerede har forsøkt andre tiltak, og at det i 2019 ble gitt et tilbud på 20 millioner kroner, som er langt over den verdivurderingen som var innhentet. Da tilbudet ble avslått, ble det presisert at staten innenfor realistiske rammer til enhver tid er forberedt på å fortsette forhandlingene, og dette har også blitt gjentatt overfor eierne senere.

Departementet vil løpende vurdere om det skal treffes vedtak om overtakelse av eiendomsretten til eiendommen, mot erstatning, dersom eiernes opptreden gir indikasjoner på at de ikke vil innrette seg etter dette vedtaket, at de forsøker å omgå formålet med vedtaket eller inngår avtale om salg i strid med vedtaket. Et slikt vedtak vil kunne treffes uten videre forhåndsvarsel dersom det blir nødvendig.

Den rettslige virkningen av vedtaket vil være at et erverv uten departementets samtykke ikke kan gjennomføres etter sitt innhold mellom kontraktspartene. Et eventuelt brudd på vedtaket vil videre være straffesanksjonert etter § 11-4 fjerde ledd og kan også utgjøre grunnlag for erstatningsansvar. I vedtaket punkt 4 er det tatt inn en ytterligere mekanisme som vil gjøre det mulig for norske myndigheter effektivt å håndheve vedtaket, ved å nekte registrering i relevante registre, for eksempel aksjonærregisteret, foretaksregisteret og tinglysningsregisteret. Departementet vil underrette alle kjente parter i saken i tråd med forvaltningsloven § 27. Partene i saken har ikke blitt forhåndsvarslet om vedtaket, fordi partene etter forhåndsvarsling vil kunne søke å omgå formålet med vedtaket, og dermed medføre fare for at det ikke kan gjennomføres, jf. forvaltningsloven § 16 tredje ledd bokstav a.

Nærings- og fiskeridepartementet

tilrår:

Vedtak med hjemmel i lov 1. juni 2018 nr. 24 om nasjonal sikkerhet § 2-5 første ledd:

1. Forhandlinger om eller gjennomføring av erverv av eiendommen Søre Fagerfjord (gnr. 6 bnr. 1 kommune 2100, Spitsbergen Svalbard) kan ikke foretas uten Nærings- og fiskeridepartementets uttrykkelige samtykke.
2. Uten slikt samtykke kan det heller ikke forhandles om eller gjennomføres erverv av aksjer som direkte eller indirekte vil gi erververen en samlet direkte eller indirekte eierandel på minst 10 prosent av aksjekapitalen, andelen eller stemmene i Aktieselskabet Kulspids (org. nr. 934 643 569). Det samme gjelder når ervervet vil føre til at erververen oppnår betydelig innflytelse over forvaltningen av selskapet på annen måte, eller at erververen sammen med sine nærstående oppnår en slik eierandel eller posisjon.
3. Aktieselskabet Kulspids og alle direkte eller indirekte eiere av selskapet pålegges fortløpende å opplyse departementet om alle bud som mottas på eiendommen Søre Fagerfjord og direkte eller indirekte eierandeler i Aktieselskabet Kulspids. Det samme gjelder aktører som representerer eierne i salgsprosessen. Meldingen skal inneholde alle opplysninger som kreves etter virksomhetsikkerhetsforskriften § 93.
4. Erverv i strid med punkt 1 og 2 kan ikke gjennomføres etter sitt innhold. Næringsministeren gis fullmakt til å instruere relevante registeransvarlige om at en eventuell overføring i strid med punkt 1 eller 2 skal nektes registrert.

Statsministerens kontor

Bifalt ved

Kongelig resolusjon

av 25. juni 2024

Foredratt av statsråd *Mehl*

Anne Nafstad dyffingsmo

